

Čovek uvek luta. Čovek želi da bude prihvaćen, shvaćen i poštovan, ali često ne ume sopstvenom biću pružiti niti prihvaćenost, niti razumevanje, ali ni poštovanje. Čovek uvek luta i putuje, pronalazi i gubi, ali uvek raste.

Prilikom napuštanja tople, majčinske utrobe mi predstavljamo samo malena, neoformljena bića, čiji vapaj za majčinskim zagrljajem i prvim korakom neprekidno zove. Odrastamo misleći da već tada znamo sve, a zatim nakon par godina, vidimo koliko stvari baš tada kada smo znali „sve”, nismo mogli ni zamisliti. „Homo homini lupus”, glasi jedna stara latinska poslovice. Vrlo je teško spoznati surovost sveta i ljudi. Danas je čoveku možda najteže da spozna svoju surovost prema sebi. Često čujem to da su vremena teška i da nam je celokupno društvo krivo za ustaljenje pogrešnih moralnih vrednosti. Zaboravljamo da su ova vremena naša i da smo mi društvo, to isto daleko, strano i latentno društvo u koje stalno upiremo prst krivice. No, čovek uvek luta. Gubi se i pronalazi, i do tople, vlažne zemlje prođe kroz mnoštvo sopstvenih, ali i međuljudskih ratova. Ova klupa je poprilično stabilna, iako se odavno počela obrušavati, ispila je sopstvene godove, i udubila svoj naslon. I more je danas stopljeno s nebom, i sve odiše mirom i tišinom. Često se pitam da li mi ikada, zaista, pronađemo sebe. Sećam se sebe prošle godine, za ovom istom klupom, na istom mulu, isto more i stari bor, i nekako se samo ja ne podudaram sa sobom od pre nekoliko stotina dana. Ne razumem zašto ljudi osuđuju „neukalupljene” ljude. Ili ih samo ne shvataju... Ne prihvataju njihov hod, glas, kako izgovaraju reči ili pišu slova, kojom brzinom prekrste ruke ili kako zvuče njihova imena na nepromenljivoj tih osoba. I eto, onda čovek luta i pronalazi, ali i stvara nemire u sopstvenim kosmosima duše. Ko je tu kriv, i u kome je problem? Normalno je da se to zapita. Mada, krivica je relativan, a često i nepostojan pojam, ali ko to zaista u tim trenucima shvata. More se utopilo u, sad već, crnilo neba i hladan vazduh počinje da tuče obraze, ali se meni i dalje ostaje ovde. Spokoj. Svima nama treba samo spokoj. Da sednemo sami i budemo srećni, jer imamo sebe, ne samo jer imamo druge. I neće ljudi uvek razumeti niti nečiji hod, priču, pokrete, ni brzinu kojom prekrste ruke. Odbaciće ih, odgurnuti zbog toga. Neće uvek svi biti spremni da nam pruže ruku ili času bliskosti i razumevanja. Ne možemo se uvek svima dopasti, niti će nam svi ljudi uvek darovati samo sreću, niti je sreća sve što čovek živi, jer čovek luta. Čovek besumučno luta i sanja, traga i brine, pronalazi i gubi, i sve tako do tople, vlažne zemlje. I to je u redu. Sve je to u redu. Samo dok je u nama sreća, mi ćemo lako pronalaziti druge sreće. One će se preplitati, a iz njihove suptilne ljubavi rađaće se još sreća, a mi ćemo rasti sa njima.

Verovatno će odneti ovu klupu do aprila sledeće godine ili će je more do kraja ščepati u svoja bedra. Bor će biti tu, a i taj stapaj mora i neba. Verujem, ja ću opet doći na ovo mesto i biću nešto više nego “ja” danas. U tome je lepota života.

Tara Tomanović, IIIa